

KRÁLOVSTVÍ SNŮ

Judith McNaught

 BARONET

Království snů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Judith McNaught

Království snů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁLOVSTVÍ SNŮ

KRÁLOVSTVÍ SNŮ

Westmoreland 1

Judith McNaught

 BARONET

*Bezzubému úsměvu a dětským hračkám;
baseballu a slzám,
které jsi nevyplakal;
rychlým autům, hezkým dívkám
a fotbalu na vysoké;
soucitu, šarmu a humoru;
mému synovi.*

Máme za sebou dlouhou cestu, Clayi.

Obzvláštní díky...

mé sekretářce Karen T. Caton –
za to, že jsi se mnou tolikrát pracovala do půlnoci;
za to, že jsi nikdy neztratila trpělivost ani humor;
za to, že jsi nikdy neztratila z očí *mě*

a

dr. Benjaminu Hudsonovi
z katedry historie Penn State University,
který mi poskytl odpovědi na to,
co se mi nikde nepodařilo najít

a

dr. Sharon Woodruff
za přátelství a podporu.

KAPITOLA PRVNÍ

Na zdraví vévody z Claymore a jeho nevěsty!“ Za jiných okolností by po takovém zvolání následoval jásot a ovace honosně vyšňořených dam a pánů, shromážděných v hodovní síni hradu Merrick. Pozvedaly by se číše k dalším a dalším připitkům na oslavu velkolepé a vznešené svatby, která se měla zakrátko konat právě zde, v srdci Skotska.

Ne však dnes. Ne na této svatbě.

Na této svatbě se neprovolávala sláva a nepozvedaly se číše. Jeden tady pozoroval druhého a všichni byli jako na jehlách. Nevěstina rodina byla jako na jehlách. Ženichova rodina byla jako na jehlách. Hosté, služebnictvo i ohaři přítomní v hodovní síni – ti všichni byli jako na jehlách. Dokonce i první hrabě z Merricku, jehož podobizna visela nad krbem, vypadal jako na jehlách.

„Na zdraví vévody z Claymore a jeho nevěsty!“ zvolal ženichův bratr ještě jednou a jeho hlas v nepřírodném hrobovém tichu síně hromově zaburácel. „Ať je čeká dlouhý a plodný život!“

Za normálních okolností vyvolává ten starodávný přípitek celkem obvyklou odezvu. Pyšný úsměv ženicha, přesvědčeného, že dokázal cosi velmi zvláštního. Úsměv nevěsty, která ho o tom uměla přesvědčit. A úsměvy hostí – vždyť sňatek mezi námi šlechtici znamená spojení dvou význačných rodů a dvou rozsáhlých zboží – a to je samo o sobě důvodem k oslavám a nevšednímu veselí.

Ne však dnes. Ne čtrnáctého dne měsíce října, léta Páně 1497.

Ženichův bratr pronesl připitek, pozvedl číši a ponuře se usmál na ženicha. Také ženichovi přátelé pozvedli číše a topornými úsměvy počastovali rodinu nevěsty. Příbuzní nevěsty pozvedli číše a vyměnili si mezi sebou mdlé úsměvy. Pouze ženich, nepřátelským ovzduším kolem sebe zcela nedotčený, pozvedl číši a mrazivě se usmál na nevěstu, ačkoli v očích mu také seděla zášť.

Nevěsta se s usmíváním neobtěžovala vůbec. Tvářila se rozkaceně a vzdorovitě.

Ve skutečnosti byla tak vyděšená, že přítomnost ostatních stěží vnímala. Celou svou bytostí se soustředila na poslední úpěnlivou prosbu k Bohu, který ji z nepozornosti či nezájmu nechal dospět do této bezvýchodné situace. „*Pane Bože,*“ vykřikla v duchu a přemáhala hrůzu, která v ní narůstala. „*Jestli máš v úmyslu ten sňatek přezkazít, nesmíš už dál otálet, protože nejdéle za pět minut bude pozdě! Určitě si zasloužím něco lepšího než vdát se z donucení za muže, který mě okradl o panenství! Nesvolila jsem, to přece víš!*“

Vtom si však uvědomila, jak pošetilé je kárat Všemohoucího, a chvatně přešla k úpěnlivému prosíku: „*Copak jsem se ze všech sil nesnažila sloužit ti co nejlíp?*“ šeptala bezhlesně. „*Copak jsem tě pořád neposlouchala?*“

„*POŘÁD NE, JENNIFER,*“ zahřměl jí v mysli Boží hlas.

„*Ale skoro pořád,*“ odporovala Jennifer rozčileně. „*Každý den jsem chodila na mši, pokud jsem nebyla nemocná, a to bylo zřídka, a modlila jsem se ráno i večer. Tedy, večer ne vždycky,*“ dodala honem, než se její svědomí znovu ohradí. „*Někdy jsem usnula dřív, než jsem se stačila domodlit. A snažila jsem se, opravdu poctivě jsem se snažila být přesně taková, jakou mě sestry v klášteře chtěly mít. Ty přece víš, jak moc jsem se snažila! Pane Bože! Jestli mi pomůžeš z téhle šlamastyky, nebudu už nikdy umíněná ani neukázněná.*“

„*TO TI NEVĚŘÍM, JENNIFER,*“ hřímal Bůh pochybovačně.

„*Přísahám, že ano,*“ odpověděla vážně a doufala, že se jí tu dohodu podaří uzavřít. „*Udělám všechno, co budeš chtít. Vrátím se do kláštera a zasvětím svůj život modlitbám a...*“

„Svatební smlouvy byly řádně podepsány. Přiveďte kněze,“ poroučel právě lord Balfour. Jennifer poplašeně zalapala po dechu a pomyšlení na případné oběti se jí vykouřilo z hlavy. „*Proč mi to děláš, Bože?*“ dotírala. „*Přece nepřipustíš, aby mě postihlo něco takového, víd', že ne?*“ Dveře se rozletěly a ve velké síni se rozhostilo hrobové ticho.

„*ALE ANO, JENNIFER, PŘIPUSTÍM.*“

Hosté se mimovolně rozestoupili, aby do svého kruhu přijali kněze. Jennifer měla pocit, že se s ní boří svět. Ženich k ní přistoupil, aby zaujal místo po jejím boku. Prudce se odtáhla, protože se jí odporem a ponížením dělalo nevolno. Kdyby jen tehdy tušila, že jeden jediný nerozumný skutek bude mít za následek takovou pohromu a ostudu. Kdyby jen nebyla tak splašená a unáhlená!

Zavřela oči, aby neviděla nepřátelské obličej Angličanů ani vražedné výrazy na tvářích svých skotských krajanů, a v srdci se pomalu smířovala s nepříjemnou pravdou. Do téhle příšerné situace ji přivedly její dvě nejhorší povahové vady, ukvapenost a zbrkllost, kvůli kterým už dřív natropila donebevolající pitomosti. Právě tyhle vady, ruku v ruce s úpornou snahou dosáhnout, aby ji otec měl stejně rád jako její nevlastní bratry, zavinily, že si dokonale zpackala život.

Kupříkladu v patnácti ji přivedly k pomstě na zlomyslném a záludném nevlastním bratrovi způsobem, který tehdy považovala za čestný a jedinečně možný. Potajmu si vzala merrickovskou zbroj a postavila se mu na turnaji. Otec ji tenkrát seřezal přímo na poli cti – a tak měla zadosťučinění z toho, že se jí podařilo smést toho zákeřného spratka z koně, celkem pramalé!

Loni se zase zachovala tak odporně, až lord Balder vzal zpět žádost o její ruku, a přivedla tak navždy vniveč dávný otcův sen o spojení obou rodů. Nemluvě o tom, že

právě pro tyhle vlastnosti byla zapuzena do kláštera, kde se před sedmi týdny stala snadnou kořistí mužů z vojska Černého vlka, kteří se v okolí potloukali.

A dnes se kvůli tomu musí provdat za nepřítele, za brutálního anglického válečníka, jehož vojsko utiskuje její zemi, za muže, který ji zajal, věznil, připravil o panenství a nadobro jí zkazil pověst.

Ale teď je na modlitby a sliby příliš pozdě. Její osud byl zpečetěn v jediném okamžiku před sedmi týdny, když ji k nohám té arogantní bestie, která teď stojí vedle ní, hodili svázanou jako koroptev na pekáč.

Jennifer polkla. Ba ne, ještě předtím – když se téhož dne, ale o něco dříve, vydala vstříc neštěstí, protože odmítala uvěřit varovným zvěstem, že se blíží vojsko Černého vlka.

Ale jak jsem jim měla věřit? lamentovala Jennifer v sebeobraně. Zděšený pokřik „*Žene se na nás Vlk!*“ bylo slyšet takřka týden co týden už celých pět let. A zrovna toho dne před sedmi týdny to musela být pravda.

Dav v sále se neklidně vlnil, jak se hosté rozhlíželi po knězi, Jennifer však byla pohroužena do vzpomínek na onen den...

Tehdy jí připadal až nezvykle krásný, obloha byla jásavě modrá, vzduch plný vůní. Sluneční světlo, které dopadalo na klášter, zalévalo jeho gotické věžičky a vzosné oblouky jasnou zlatou září a něžně se dotýkalo ospalé vesničky Belkirku, honosící se opatstvím, dvěma obchody, čtyřiatřiceti chalupami a obecní kamennou studnou, kde se vesničané shromažďovali o nedělních odpolednách jako právě tehdy. Na kopci v dálce pásli pastýři stádo ovcí a na palouku nedaleko kašny si Jennifer hrála na slepou bábu se sirotky, které jí abatyše dala na starost.

A právě v tom idylickém prostředí, plném smíchu a uvolnění, všechno začalo. Jako by mohla události nějak změnit tím, že je znovu v duchu prožije, zavřela oči a zase byla s dětmi na pasece a na hlavě měla kápi.

„Kdepak jsi, Tome MacGiverne?“ volala, šmátrala kolem sebe napraženými pažemi a tvářila se, že nedokáže

najít hihňajícího se devítiletého kloučka, který jí podle sluchu poskakoval těsně vedle pravého lokte. Celá rozesmátá pod kapucí, která jí kryla obličej, vyrobila pózu klasické „obludy“, napřáhla paže, zkřivila prsty, zadupala a hlubokým výhrůžným hlasem zaskuhrala: „Už mi neutečeš, Tome MacGiverne...“

„Ha!Ha!“ ozvalo se zprava. „Nenajdeš mě, slepá bábo!“

„Ale najdu!“ nedala se Jennifer a otočila se doleva; ihned se ozvaly výbuchy smíchu od dětí, poschovávaných za stromy a v křoví.

„A mám tě!“ zvolala vítězně po několika minutách, vrhla se k prchajícímu a chichotajícímu se děcku a uchopila drobnou ručku. Celá udýchaná smíchem si strhla kapuci, aby zjistila, koho lapila, nedbajíc o rudozlaté vlasy, které jí spadly na ramena a paže.

„Chytila jsi Mary!“ volaly děti nadšeně. „Mary bude slepá bába!“

Pětiletá holčička vzhlédla k Jenny. V doširoka otevřených hnědých očích jí seděl strach a hubené tělíčko se třásllo. „Prosím tě,“ zašeptala a křečovitě se jí chytila za nohu. „Já nechci tu kapuci – je tam tma. Musím?“

Jenny se konejšivě usmála a něžně Mary odsunula vlasy z hubeného obličejíku. „Nemusíš, jestli nechceš.“

„Bojím se ve tmě,“ svěřovala se Mary docela zbytečně a stydlivě svésila úzká ramínka.

Jenny ji popadla do náruče a pevně ji k sobě přitiskla. „Každý se něčeho bojí,“ řekla a škádlivě dodala: „No, třeba já se bojím – *žab!*“

Nepravdivé přiznání holčičku rozesmálo. „Júú!“ vypískla. „Žáby já mám ráda! Těch se ani trošku nebojím!“

„Tak vidíš,“ řekla Jenny a postavila ji na zem. „Jsi ohromně statečná. Daleko víc než já!“

„Lady Jenny se bojí hloupejch žábů,“ volala Mary na děti, které se k nim blížily.

„I ne, to...,“ spustil malý Tom a hned chtěl hájit krásnou lady Jenny, která navzdory vznešenému původu byla kdykoli ochotná k čemukoli – třeba s vykasanou sukní

chytat v rybníku žáby, nebo hbitě jako kočka vyšplhat do koruny stromu pro Vilíka, který si netroufal slézt dolů.

Jennyin prosebný pohled ho však umlčel. „Slepá bába budu já,“ nabídl se a upíral zbožňující zrak na sedmnáctiletou slečnu v tmavém hábitu novicky, i když jí nebyla, ale hlavně se jako novicka nechovala. Zrovna minulou neděli jí při nekonečném kázání začala padat hlava a jenom hlasitý kašel, který Tom oddaně předstíral, ji probudil dřív, než na ni dopadl zrak bystrooké abatyše.

„Ano, teď je na řadě Tom,“ souhlasila kvapně Jenny a podala chlapci kápi. S úsměvem přihlížela, než se děti rozutekly do svých oblíbených skrýší, a pak se shýbla pro čepec a krátký vlněný závoj, které kvůli hře odložila. Měla totiž v úmyslu zajít k obecní studni, kde příslušníci jejího klanu, kteří se tudy vraceli z bitvy s Angličany v Cornwallu, odpovídali na dychtivé otázky vesničanů.

„Lady Jennifer!“ zavolal na ni nečekaně jeden vesničan. „Honem – maj novinky vo zemanoj.“

Jenny, čepec a závoj stále ještě v ruce, se rozběhla a děti, které vytušily, že se něco děje, jí utíkaly v patách.

„Jaké novinky?“ vyhrkla Jenny bez dechu a upřela pátravý pohled na nehybné obličejy příslušníků klanu. Jeden z nich pokročil kupředu, uctivě sejmul přilbici a zasunul ji pod paži. „Ty jsi dcera pána z Merricku?“

Při vyslovení jména Merrick se dva muži u studny zarazili, na chvíli přestali tahat džber a vyměnili si polekané a zlobné pohledy, vzápětí však chvatně sklopili hlavy ke studni, aby na ně nebylo vidět. „Ano,“ kývala horlivě Jenny. „Víte něco o mém otci?“

„Ano, milostslečno. Jede tadyma, kousek za náma, s velkou družinou.“

„Díky Bohu,“ vydechla Jenny. „A jak dopadla bitva v Cornwallu?“ dodala po chvíli, v odhodlání zapomenout na osobní strasti a veškerý zájem věnovat bitvě, kterou Skotové sváděli v Cornwallu na podporu nároku Edvarda V. na anglický trůn.

Výraz jeho obličejů jí odpověděl dřív, než muž stačil otevřít ústa. „Už bylo hnedle po všom, když jsme vodjeli.

V Corku a Tauntonu jsme málem vyhráli a zrovna tak to bylo v Cornwallu, dokavad k Jindřichovému vojsku nepřišel ten ďábel.“

„Jaký ďábel?“ nechápala Jenny.

Muž si odplivl a tvář mu zkřivila zášť. „No jo, ďábel – samotnej Černej vlk, ať se smaží v pekle, vodkud beztak přišel.“

Dvě ženy se pokřižovaly, jako by chtěly zahnat zlo, vyvolané pouhou zmínkou o Černém vlku, nejnenáviděnějším a nejobávanějším nepříteli Skotska. Při dalších mužových slovech však ztuhly hrůzou: „Vlk se vrací do Skotska. Jindřich ho sem posílá s čerstvým vojskem, aby se nám pomstil za pomoc králi Edvardovi. Bude vraždit a masakrovat jako tenkrát, když tady byl předtím, jenže hůř, to uvidíte. Všecky klany spěchaj domů, aby se na ten boj přichystaly. Hádám, že Vlk ze všeho nejdřív oblehne Merrick, protože váš klan v Cornwallu pobil nejvíc Angličanů.“

Skončil, zdvořile kývl na pozdrav, nasadil si přilbici a vyhoupl se na koně.

Prořídle skupinky kolem studny odešly brzy nato po silnici, která vedla přes vřesoviště a klikatila se dál do kopců.

Oba vojáci však došli jen za zatačku. Sotva byli z dohledu vesničanů, oddělili se, zabočili doprava a tryskem se rozjeli do lesa.

Kdyby je Jenny mohla sledovat, zjistila by, že se lesem, který silnici lemuje, vracejí přímo k ní. V té chvíli však byla plně zaujata povykem obyvatel Belkirku, jejichž ves stála Angličanům, pokud potáhnou na Merrick, přímo v cestě.

„Vlk jde na nás!“ vykřikla jedna z žen a přitiskla si k hrudi nemluvně. „Bože, smiluj se nad námi!“

„Von pude na Merrick, to jo, páč si chce zchladit žáhu na pánoj z Merricku,“ zvolal zděšeně jeden muž. „A Belkirk při tom schramstne jako malinu.“

Naráz se odevšad začaly ozývat hrůzostrašné předpovědi o vypalování, vraždění a prolévání krve. Děti se

shlukly kolem Jenny a v němém děsu se k ní tiskly. Pro každého Skota, ať byl zámožný šlechtic nebo prostý vesničan, představoval Černý vlk daleko větší zlo než samotný ďábel a také daleko hmatatelnější nebezpečí, protože Vlk byl na rozdíl od nehmotného ďábla člověk z masa a kostí – živoucí pán všeho zla – nestvůrný tvor, který jejich životy ohrožoval přímo tady na zemi. Vlkem strašili Skotové nezvedené potomky jako mimořádně strašlivým bubákem. „Sebere tě Vlk“, hrozilo se dětem, aby nechoďily samy po lese, nevylézaly v noci z postýlek a neodmlouvaly rodičům.

Jenny však takový rozruch kvůli někomu, koho považovala spíš za výplod fantazie než za skutečného člověka, dlouho nevydržela snášet a spustila pěkně nahlas, aby ji v tom halasu bylo slyšet. „Daleko spíš se vrátí ke svému bezbožnému králi, kde si bude lízat rány, které utřžil v Cornwallu, a lhát, až se mu bude od úst prášit, aby to své vítězství jaksepatří zveličil,“ zvolala a objala vyděšené děti, které se k ní seběhly při první zmínce o Černém vlkovi. „A i když ne, vybere si určitě snáz dobytý hrad než zrovna Merrick – takový, který mu nedá moc práce.“

Její slova všechny zarazila, ale Jennyina nebojácnost a posměšné opovržení v hlase nebyly hrané. Je přece Merricková, a Merrickové nikdy nepřiznávají strach. To vyslechla snad stokrát, když otec poučoval její nevlastní bratry, a přijala to za své heslo. Mimoto nemínila vesničany nechat, aby dál děsili děti.

Mary zatahala Jenny za sukni, aby upoutala její pozornost, a pak se ostrým hláskem zeptala: „A ty se Černého vlka nebojíš, lady Jenny?“

„To se ví, že ne!“ odpověděla Jenny a chlácholivě se usmála.

„Vlk prej je velikej jako strom,“ ozval se malý Tom bojácně.

„Jako strom!“ vyprskla Jenny a doufala, že se jí podaří Vlka i pověsti o něm pořádně zesměšnit. „To se tedy pobavíme, až poleze na koně! Asi ho tam budou muset vysazovat čtyři chlapi!“

Absurdnost té představy některé děti rozesmála, přesně jak Jenny doufala.

„A já jsem slyšel,“ vykřikl Vilík a otrásl se, „že holejma rukama bourá hradby a že pije krev!“

„Jú!“ Jenny na to s potutelným zamrknáním. „Už vím, proč je tak zlý, z té krve ho určitě bolí břicho. Jestli se zastaví v Belkirku, musíme mu nabídnout naše dobré skotské pivo.“

„A můj táta povídal, že s ním jezdí nákej obr,“ ozvalo se jiné dítě. „Menuje se Arik, nosí válečnou sekyru a seká děcka na kousky...“

„A já...“ spustilo další, ale Jenny je honem přerušila: „A teď vám povím, co jsem slyšela já.“ Usmívala se od ucha k uchu a nepozorovaně je směřovala k opatství, které stálo hned za zatáčkou, ale odtud nebylo vidět. „Já jsem zase slyšela,“ vymýšlela si honem, „že je tak strašně starý, že ani pořádně nevidí a šilhá, takhle...“

Zkřivila tvář do komicky přehnané grimasy, znázorňující pomatenou a přisleplou osobu, která se tupě rozhlíží kolem sebe, a děti se rozesmály na celé kolo.

Celou cestu jim vykládala další a další žertovné výmysly a děti se k ní přidávaly a dokreslovaly Vlkovu směšnou podobu o vlastní představu.

Tu se však jako na protest proti tomu jásavému hlaholu a hranému veselí obloha zčistajasna zatáhla těžkými mraky a kraj potemněl. Ochladilo se a Jenny se do pláště opřel vítr, jako by připomínka tak velkého zla zachmuřila i samotnou přírodu.

Jenny se zrovna chystala pronést další znevažující vtip, zarazila se však, protože se ze zatáčky vynořila družina jezdců v barvách klanu. Před mužem, který jel v čele, seděla cudně bokem překrásná dívka, oblečená stejně jako Jenny v tmavošedém hábitu, s bílým čepcem a krátkým závojem novicky. Její plachý úsměv potvrzoval, co Jenny mezitím také stačila zjistit.

Tiše vyjekla radostí a rozběhla se kupředu, ihned však ten zbrklý a dámy nehodný popud potlačila a zůstala stát na místě. Upřeně se dívala na otce a pak letmo sklouzla

pohledem na jeho průvodce, kteří se tvářili, že ji nevidí, a dávali najevo zachmuřenou nelibost jako vždy v její přítomnosti – od chvíle, kdy její nevlastní bratr nechal s úspěchem kolovat své ohavné smyšlenky.

Jenny nařídila dětem, aby šly do kláštera napřed a nikde se nezastavovaly, a sama čekala uprostřed silnice; připadalo jí, že uplynula celá věčnost, než k ní družina konečně dorazila.

Otec, který se, jak vidno, nejprve zastavil v opatství, kde nyní žila i Jennyina nevlastní sestra Brenna, seskočil z koně a pomohl Brenně sesednout. Jenny takové oddalování zlobilo, avšak úzkostlivá snaha o dvornost a důstojnost byla pro otce tak typická, že se jen křivě pousmála.

Konečně se k ní otočil a otevřel jí náruč. Jenny se k němu vrhla, divoce ho objala a vzrušeně ze sebe chrčila: „Tolik se mi stýskalo, otče! Celé dva roky jsem tě neviděla! Jak se ti daří? Vypadáš dobře. Ani trochu ses za tu dobu nezměnil!“

Lord Merrick se jemně vyprostil z paží, které se mu ovíjely kolem šíje, zlehka dceru od sebe poodsunul a pozorně se zadíval na její rozcuchané vlasy, zrůžovělé tváře a velice pomačkanou kutnu. Jenny se v duchu kroutila pod tím nekonečným zkoumáním a modlila se, aby mu to, co vidí, bylo po chuti a aby od abatyše nevyslechl nic, co by ho zarmoutilo.

Poslal ji do kláštera přede dvěma lety kvůli nevhodnému chování, kdežto Brenna zde pobývala od loňska, z bezpečnostních důvodů, kvůli otcově účasti ve válce. Pod pevným vedením abatyše se Jenny naučila vážit si všeho, co v ní bylo dobrého, a ze všech sil se snažila překonávat své nedostatky. Avšak nyní, když si ji otec měřil od hlavy k patě, nemohla se zbavit obav, že v ní nevidí mladou dámu, která se z ní stala, nýbrž nezvedené děvče, jež znal, když přede dvěma lety odjížděl. Modré oči se konečně vrátily k její tváři a usmívaly se. „Je z tebe žena, Jennifer.“

Jennyino srdce zaplesalo; taková slova z úst nemluvného otce znamenala náramnou pochvalu. „Změnila jsem se

i v jiných ohledech, otče,“ ujišťovala ho s rozzářenýma očima. „Hodně jsem se změnila.“

„Tak moc zase ne, děvenko.“ Vytáhl huňaté bílé obočí a vrhl výmluvný pohled na závojík a čepec, které dosud svírala v ruce.

„Ach, tohle!“ rozesmála se Jenny a horlivě vysvětlovala: „Hrála jsem si na slepou bábu... totiž... s dětmi. A tohle by se mi pod kápi nevešlo. Už jsi mluvil s abatyší? Co ti říkala?“

V jindy záдумčivých očích mu hrál smích. „Říkala, že máš ve zvyku vysedávat tamhle na kopci a zasněně hledět do neznáma, což pro mě není nic nového, děvče,“ odtušil suše. „A ještě říkala, že usínáš při mši, jakmile usoudíš, že kněz káže o maličko déle, než je ti vhod, a to taky není žádná novinka.“

Jenny se zmocnila beznadějí, když uslyšela o zradě z úst abatyše, kterou upřímně obdivovala. V jistém smyslu matka Ambrozie vládla obrovskému panství a spravovala příjmy z polností a hospodářských zvířat, náležejících nádhernému opatství, usedala v čele tabule, kdykoli dorazila návštěva, a řešila veškeré záležitosti laiků, pracujících v klášteře, i jeptišek, žijících uvnitř těch vznosných zdí.

Brenna se té přísné ženy bála, Jenny ji však milovala a její zrada ji zasáhla do hloubi duše.

Hned další otcova slova však její zklamání zaplašila. „Matka Ambrozie mi ještě řekla, že nosíš na ramenou hlavu, za jakou by se nemusela stydět ani abatyše,“ připustil nabručeně, ale s pýchou. „Jsi prý skrz naskrz Merricková a máš tolik kuráže, že bys mohla stát v čele klanu. S tím ale nepočítej,“ upozornil ji rovnou a zmařil tak její nejmilejší sen.

Jenny se nechtěla poddat uraženému pocitu nad odnětím práva – které měla přislíbeno, dokud otec sňatkem s Brenninou ovdovělou matkou nevyženil tři nevlastní syny – a udržela na tváři úsměv, byť s námahou.

Postavení, které slibovali jí, zaujme nejstarší z bratrů, Alexandr. Nebylo by to zdaleka tak nesnesitelné, kdyby Alexander byl hodný, nebo alespoň čestný, on však byl

zákeřný pletichář a lhář. Jenny to věděla, jenže otec a zbytek klanu nikoli. Alexandr nestrávil na Merricku ještě ani rok, a už o ní roznášel hnusné a utrhačné lži, které měl tak chytře vymyšlené, že proti ní zanedlouho obrátil celý klan. Ztráta náklonnosti příslušníků vlastního klanu ji bolela dodnes. I nyní, když se dívali skrz ni, jako by pro ně neexistovala, musela se vši silou přemáhat, aby nezačala prosit o odpuštění, ačkoli nic zlého nespáchala.

Prostřední bratr William byl jako Brenna – milý a nasmělý –, zato nejmladší Malcolm byl stejně zlý a záludný jako Alexandr.

„Abatyše ještě povídala, že jsi vlídná a laskavá, ale taky důvtipná a energická...“

„To všechno že říkala?“ podivovala se Jenny a nesouvislé úvahy o nevlastních bratrech se jí vykourily z hlavy. „Vážně?“

„Ano.“

Jindy by ji taková odpověď nadchla, ale protože napjatě pozorovala otcův obličej, uvědomovala si, jak je ustaraný a zachmuřený. Když znovu promluvil, i na hlase mu bylo znát napětí: „To je moc dobře, že jsi opustila ty nekřesťanské manýry a jsi taková, jak se sluší a patří.“

Odmlčel se, jako by nemohl nebo nechtěl pokračovat, a Jenny ho jemně pobídla: „A proč, otče?“

Dlouze a chraplavě se nadechl a odpověděl: „Protože budoucnost našeho klanu závisí na tom, jak mi teď odpovíš.“

Jeho slova jí v hlavě zněla jako tóny z polnice a vzrušení a radost ji zcela omámily. „*Budoucnost našeho klanu závisí na tobě...*“ Byla blažená a stěží věřila vlastním uším. Připadalo jí, jako by seděla na svém oblíbeném kopci nad klášterem a snila svůj oblíbený sen – v němž k ní pokaždé přišel otec a řekl jí: „*Jennifer, budoucnost našeho klanu závisí na tobě, ne na tvých nevlastních bratrech. Na tobě.*“ Tohle je ta vysněná příležitost, jak se osvědčit před příslušníky svého klanu a znovu si je získat. Součástí každého takového snu byl nějaký neuvěři-

telně odvážný a nebezpečný čin, vyžadující obrovskou udatnost, jako třeba ztéci hradby hradu Černého vlka a sama samotinká ho zajmout. A ať byl ten úkol sebe-strašlivější, nikdy ani vteřinu nezaváhala a bez námitek ho přijala.

Pátravě pohlédla otci do tváře. „Co mám udělat?“ otázala se dychtivě. „Pověz a já udělám...“

„Provádáš se za Edrika MacPhersona?“

„Cožeee?“ vyjekla zděšeně hrdinka Jennyina dávného snu. Edric MacPherson byl starší než její otec; odporný vrásčitý muž, který se na ni od jisté doby díval tak, až jí naskakovala husí kůže.

„Tak ano, nebo ne?“

Jenny stáhla jemné rusé obočí. „Ale proč?“ zeptala se hrdinka, která přijímala úkoly bez ptaní.

Otcovu tvář pokryl zvláštní ustaraný výraz. „V Cornwallu jsme dostali nářez, děvče, ztratili jsme polovinu vojáků. Alexandr padl. Zemřel jako pravý Merrick,“ dodal s pochmurnou pýchou. „Bojoval až do konce.“

„Za to jsem kvůli tobě ráda, otče,“ odvětila. Sama kvůli člověku, který jí ze života udělal peklo, pocítila jen kratičký záchvěv smutku. A jako tak často v minulosti i nyní zatoužila udělat něco, aby mohl být pyšný také na ni. „Vím, jak tě jeho smrt bolí, vždyť jsi ho miloval jako vlastního syna.“

Krátkým pokynem hlavy přijal její soustrast a vrátil se k původnímu tématu: „Mnoho Skotů se stavělo proti podpoře věci krále Jakuba, ale šli za mnou i přesto. Angličané velice dobře vědí, že právě můj vliv přivedl klany do Cornwallu, a anglický král se mi za to chce pomstít. Posílá proti Merricku Černého vlka.“ Hluboký hlas mu zdrsňel zármutkem, když musel přiznat: „Nejsme s to vzdorovat obléhání, pokud nám nepřijde na pomoc MacPhersonův klan. MacPherson má totiž dostatek vlivu na dobře tucet dalších klanů a může je přimět, aby se s námi spojily.“

Jenny měla v hlavě zmatek. Alexandr je mrtev a Vlk se opravdu blíží a má v úmyslu zaútočit na její domov...

Ze snění ji vytrhl otcův ostrý hlas. „Jennifer! Posloucháš vůbec, co ti říkám? MacPherson slíbil, že nám pomůže, ale jen pokud se za něj provdáš.“

Po své matce zdědila Jenny hraběcí titul a bohaté panství, které sousedilo s MacPhersonovým. „Chce moje pozemky?“ zeptala se téměř s nadějí, když se jí vybavilo, jak odporně jí MacPhersonovy oči vandrovaly po těle, když jí před rokem přijel do kláštera „složit poklonu“.

„Ano.“

„A nemůžeme mu je dát jednoduše sami jako náhradu za pomoc?“ navrhla zoufale, odhodlaná, ochotná – bez váhání obětovat nádherné panství pro dobro svého lidu.

„Na to by nepřistoupil!“ namítl otec rozhořčeně. „Bojovat za příbuzné je čest, ale nemůže přece poslat vlastní lidi do boje za něco, co jim nepatří, a pak za to vzít úplatu v podobě tvých pozemků.“

„Ale když o ně tolik stojí, musí být nějaký způsob...“

„On stojí o *tebe*. Poslal mi list do Cornwallu.“ Letmo si změřil Jennyin obličej a uvědomil si překvapující proměnu ošklivého, hubeného a pihovatého děcka v téměř exotickou krásku. „Dospělas, jsi teď celá matka, děvče, a ten stařec na tebe dostal zálsusk. Nežádal bych tě o to, kdybych měl jiné východisko.“ Stroze jí připomněl: „Často jsi naléhala, abych tě udělal dědičkou svého titulu. Tvrdilas, že neexistuje nic, co bys pro svůj klan neudělala...“

Jenny se sevřel žaludek při pomyslení, že by měla své tělo a celý svůj život dát všanc člověku, k němuž cítila bezděčný odpor, zdvihla však hlavu, statečně pohlédla otcí do očí a odpověděla: „Ano, otče. Mám odjet s tebou?“

Hrdost a úleva, které se mu zjevily ve tváři, jí tu oběť téměř vynahradily. Zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když zůstaneš tady s Brennou. Nemáme volného koně a spěcháme, abychom byli co nejdřív doma a mohli se začít chystat k obraně. Napíšu MacPhersonovi, že se sňatkem souhlasíš, a potom pro tebe někoho pošlu, aby tě k němu odvezl.“

Když se odvrátil, aby nasedl na koně, Jenny podlehla pokušení, které po celou tu dobu přemáhala, a vstoupila mezi seřazené jezdce, své někdejší kamarády a druhy dětských her. V naději, že snad některý z nich slyšel, jak svoluje ke sňatku s MacPhersonem, a napříště jí nebude tolik pohrdat, přistoupila ke koni brunátného rudovlasého muže. „Dobrý den, Renalde Garvine,“ pozdravila a váhavě mu pohlédla do zastřených očí. „Jak se má tvá paní?“

Semkl čelisti a šlehl po ní ledovým pohledem. „Asi dobře, řekl bych,“ odsekl.

Jenny polkla při tom neskrývaném odmítnutí od muže, který ji učil chytat ryby a s nímž se něco nasmála, když spadla do potoka.

Rozhlédla se a vrhla úpěnlivý pohled na Renaldova souseda. „A co ty, Michale MacLeode? Pořád tě bolí noha?“

Studené modré oči se střetly s jejima a pak se odvrátily.

Přešla dozadu k jezdci s obličejem plným nenávisti. Prosebně napřáhla ruku a hlas se jí zalykal naléhavostí. „Garricku Carmichaele, už jsou to čtyři roky, co se tvá Becky utopila. Přisahám ti, jako jsem přísahala už tenkrát, že jsem ji neshodila. Nepohádaly jsme se, Alexandr lhal...“

Garrick Carmichael s tváří tvrdou jako žula pobídl koně kupředu. Ostatní se pohnuli za ním a nevěnovali jí jediný pohled.

Jen starý zbrojír Josh zastavil svého obstarožního koně a nechal ostatní, aby ho předjeli. Sklonil se a položil jí na vlasy mozolnatou dlaň. „Já vím, že mluvíš pravdu, děvče,“ řekl a jeho vytrvalá oddanost jí vehnala slzy do očí. „Jsi divoch, to se nedá popřít, ale už jako maličká jsi se uměla krotit. Garrick Carmichael i některý další se možná nechali obalamutit Alexandrovým andělským kukučem, ale starej Josh ne. Já za něj slzy ronit nebudu! Pro klan bude lepší, když ho povede mladej William. Carmichael i ty druhý na to taky přídou, až se dovědí, že si bereš MacPhersona, abys zachránila je i našeho pána.“

„Kde jsou mí nevlastní bratři?“ změnila Jenny chraptivě téma, aby se nerozplakala.

„Jedou jinady. Nevěděli jsme najisto, jestli nás Vlk cestou nepřepadne, tak jsme se po odjezdu z Cornwallu rozdělili na dvě půlky.“ Ještě jednou ji pohladel po hlavě a pak pobídl koně kupředu.

Jenny zůstala stát uprostřed cesty jako omráčená a dívala se, jak její klan mizí v zatačce.

„Stmívá se,“ upozornila ji Brenna a v něžném hlase jí zněl soucit. „Měly bychom se vrátit do opatství.“

Opatství. Před pouhopouhými třemi hodinami odtamtud odcházela veselá a plná energie. Teď si připadala – mrtvá. „Běž napřed sama. Já – nemůžu se tam vrátit. Ne hned teď. Asi si zajdu ještě na kopec a chvíli tam poseďm.“

„Abatyše se bude zlobit, když se nevrátíme do setmění, a to už bude každou chvíli,“ namítla Brenna ustrašeně. Tak tomu bylo pokaždé – Jenny pravidla rovnou porušovala, kdežto Brenna si je netroufala ani maličko přizpůsobit. Byla mírná, poslušná a krásná. Měla světlé vlasy, oříškově hnědé oči a milou povahu, díky níž byla podle Jennyina mínění vzorem nejlepšího ženství. Byla právě tak poddajná a bázlivá, stejně jako Jenny svéhlavá a kurážná. Nebýt Jenny, nezažila by jediné dobrodružství – a nikdy by nedostala vynadáno. Jenny by naopak, nebýt Brenny, kterou musela ustavičně chránit, zažila mnohem víc dobrodružství – a dostávala by vynadáno daleko častěji. Tak se stalo, že se obě děvčata navzájem velmi milovala a jedna druhou se snažila ochraňovat před nevyhnutelnými důsledky těch či oněch povahových vad.

Brenna zaváhala a pak se stěží patrným zachvěním hlasu navrhla: „Zůstanu s tebou. Když budeš sama, zapomeneš, kolik je hodin, a ještě na tebe ve tmě skočí – medvěd.“

Jenny v té chvíli připadala vyhlídka na sežrání medvědem celkem láková ve srovnání s truchlivou a bezútěšnou budoucností, kterou před sebou viděla. Třebaže však tuze chtěla zůstat venku, aby si mohla uspořádat myšlen-

ky, zavržela hlavou, protože věděla, že Brenna by celou tu dobu umírala hrůzou z abatyše. „Ne, vrátíme se.“

Ale Brenna ji popadla za ruku a odtáhla ji doleva ke svahu nad opatstvím. Poprvé šla Brenna jako první a Jenny v závěsu.

V lese podél cesty se zároveň s nimi sunuly vzhůru k vrcholku kopce dva stíny.

Když urazily hodný kus cesty do strmého svahu, Jenny se na sebe dopálila, že se dokáže tolik litovat, a ze všech sil se snažila pozvednout svou pokleslou náladu. „Když se nad tím zamyslíš,“ spustila zvolna, „vlastně je to vznešená a velkolepá nabídka – tím, že se provdám za MacPhersona, zachráním svůj lid.“

„Budeš jako Johanka z Arku, která vedla národ k vítězství,“ přisvědčovala Brenna horlivě.

„Až na to, že já se vdávám za Edrika MacPhersona.“

„Ale to přece znamená, že tvůj osud bude nesrovnatelně horší než její,“ uzavřela Brenna povzbudivě.

Jenny nad skličující vyhlídkou, kterou jí sestra malovala s takovým zápalem, vyprskla smíchem.

Brenna si v radosti, že se Jenny zase směje, lámala hlavu, jak ještě sestru rozptýlit a pobavit, a když dorazily na vrcholek hory, hustě porostlý stromy, vyhrkla: „Co tím tvůj otec myslel, že jsi ‚celá matka‘?“

„To nevím,“ začala Jenny a zarazila se, protože se jí náhle zmocnil nepříjemný pocit, jako by je v houstnoucí tmě kdosi pozoroval. Otočila se, popošla kousek nazpátek a podívala se dolů ke studni. Bylo tam pusto, protože vesničané se už rozešli do vyhrátých příbytků. Přitáhla si plášť k tělu a v pronikavém větru se celá roztrásla. Pak celkem bez zájmu dopověděla: „Matka abatyše mi řekla, že vypadám drobet vyzývavě a že si musím dávat pozor na to, jak budu působit na muže, až odejdu z kláštera.“

„Jak to myslela?“

Jenny lhostejně pokrčila rameny. „Nemám ponětí.“ Otočila se a vykročila opět kupředu. Vtom se rozpomněla na závoj a čepec a začala si je nasazovat. „Jak podle tebe vypadám?“ zeptala se Brenny rozpačitě. „Neviděla

jsem svůj obličej celé dva roky, když nepočítám odraz na hladině. Změnila jsem se hodně?“

„To tedy ano,“ zasmála se Brenna. „Teď by tě dokonce ani Alexandr nenazval vychrtlou šeredou s vlasy jako mrkev.“

„Poslyš, Brenno!“ skočila jí do řeči Jenny, ohromená vlastní necitelností. „Trápíš se kvůli Alexandrově smrti? Byl tvůj bratr a...“

„Už o něm nemluv,“ prosila Brenna nešťastně. „Plakala jsem, když mi otec řekl o jeho smrti, ale jen docela maličko, a teď se cítím provinile, že jsem ho neměla ráda, jak bych byla měla. Ani tenkrát a ani teď. Byl tak – podlý. O mrtvých se nemá mluvit špatně, jenže já nevím, co bych o něm měla říct dobrého.“ Zmlkla, zabalila se do pláště proti vlhkému větru a prosebným pohledem žadonila, aby Jenny mluvila o něčem jiném.

„Tak mi pověz, jak vypadám,“ řekla honem Jenny a krátce a pevně ji objala.

Zastavily se, protože jim zatarasil cestu hustý les, který obrůstal vrcholek. Na Brennině krásné tváři se objevil pomalý, zamyšlený úsměv, když si zkoumavě prohlížela nevlastní sestru a její výraznou tvář, které vévodily velké oči, jasné jako temně modrý křišťál pod půvabně vyklenutým rusým obočím. „No, jsi – celkem pěkná!“

„No dobře, ale co je na mně neobvyklého?“ naléhala Jenny, narazila si čepec a připínala přes něj krátký závoj. „Něco takového, aby se muži kvůli tomu chovali divně?“

„Nic,“ prohlásila pevně Brenna, protože měla mladé a nevinné oči. „Vůbec nic.“ Muž by ovšem odpověděl docela jinak, protože ačkoli Jenny Merricková nebyla hezká podle uznávaných měřítek, byla přesto nápadně krásná a vyzývavá. Její plné rty zvaly k polibku, oči, podobné tekutým safírům, omračovaly a sváděly, bujné vlasy se jí leskly jako rudý satén a útlé tělo s půvabnými křivkami bylo jako stvořené pro mužské dlaně.

„Máš modré oči,“ spustila Brenna snaživě podrobný popis a Jenny vyprskla.

„To byly přede dvěma lety taky,“ podotkla. Brenna otevřela ústa k odpovědi, která však přešla v zaječení, vzápětí zdušené rukou, kterou ji neznámý muž přitiskl na ústa, když ji vlekl mezi hustě rostoucí stromy.

Jenny v očekávání útoku bezděčně uhnula, nebyla však dost hbitá. Také ji kdosi zvedl ze země, rukou v rukavici jí zakryl ústa a táhl ji do lesa, ačkoli křičela a kopala. Uviděla Brennu přehozenou přes hřbet koně jako pytel mouky a podle ochablosti končetin usoudila, že je v bezvědomí, sama se však nehodlala vzdát tak rychle. Když ji neviditelný protivník hodil na koně, stočila se ke straně, překulila se a přistála svobodně v listí na mokré hlíně. Po čtyřech podlezla pod koněm a nemotorně se pokusila vstát. Muž ji znovu popadl, ale Jenny se mu snažila vykroutit a zaryla mu nehty do obličej. „U sta hromů!“ zasyčel a pokoušel se ji znehybnit. Jenny ze sebe vyrazila křik, při němž stydla krev v žilách, a zároveň vši silou koplá únosce do holeně důkladnou černou šněrovací botou, která patřila k výstroji novic. Světlovlasý muž hekl bolesti a na zlomek vteřiny povolil stisk. Rozběhla se pryč od něj a mohla získat alespoň malý náskok, nebýt toho, že se jí bota zachytila pod tlustým kořenem. Padla na obličej a udeřila se do spánku o kámen.

„Podej mi provaz,“ poroučel Vlkův bratr společníkovi s ponurým úsměvem. Stefan Westmoreland přetáhl bezvládné zajatkyni plášť přes hlavu, omotal jí ho kolem těla a připoutal jí tak paže k bokům.

Potom vzal provaz, který mu jeho druh podal, a přivázal jej Jenny pevně kolem pasu. Zvedl ji jako balík a poputně s ní mrštil na koně, takže jí pozadí trčelo k obloze. Pak se vyhoupl do sedla za ni.

KAPITOLA DRUHÁ

Royce bude koukat, jaké štěstí nás potkalo,“ zavolal Stefan na muže, který jel vedle něj s obdobně svázanou zajatkyní přes sedlo. „Jen si to představ – Merrickovy holky tam stojí pod stromem, jen je sebrat. Teď už si s Merrickem lámat hlavu nemusíme – ten se vzdá sám od sebe.“

Když Jenny, pevně spoutaná, nevidoucí, s bolavou hlavou a žaludkem otloukaným o koňský hřbet, uslyšela jméno „Royce“, ztuhla jí krev v žilách. Royce Westmoreland, hrabě z Claymore. Vlk. Strašlivé báchorky, které o něm slýchala, jí najednou nepřipadaly ani trochu přitažené za vlasy. Ona a Brenna se octly v rukou mužů, kteří nemají nejmenší úctu k řádovému rouchu svatého Albana, označujícím, že jsou novicky – budoucí jeptišky, které dosud nesložily slib. Co je to za lidi, mudrovala zděšeně Jenny, když se odváží bez výčitek svědomí a bez obav z lidské odplaty či Božího trestu vztáhnout ruku na jeptišky – nebo skorojeptišky. Toho se může odvážit jen ďábel nebo jeho učedník!

„Tahle omdlela,“ zachechtal se Thomas. „Škoda že jsme neměli čas ochutnat, co jsme ulovili. Kdyby bylo po mém, vybral bych si to šťavnaté soustíčko, co vezeš ty, Stefane.“

„Ta tvoje je mnohem hezčí,“ usadil ho chladně Stefan. „A na ochutnávání si nech zajít chuť, dokud Royce nerozhodne, jak s nimi naložit.“

Jenny, která se v houni div nezalkla strachy, ze sebe chabě vyrazila zděšený a téměř šílený protest, ale nebylo ji slyšet. Modlila se k Bohu, aby jí její únosce na místě usmrtil, ale Bůh ji nejspíš neslyšel a cesta na koňském hřbetě byla nekonečná a tuze bolestivá. Modlila se tedy, aby se jí zjevil nějaký plán útěku, ale myšlenky se jí rozutíkaly a hlavou se jí pořád dokola honily děsuplné historky o Černém vlkovi: *Zajatce ponechává naživu, jen když je chce mučit. Směje se, když jeho oběti řvou bolestí. Pije jejich krev...*

Jenny se při tom pomyšlení udělalo nevolno a znovu se začala modlit, tentokrát ne za únik, protože v hloubi duše věděla, že to není možné, ale za rychlou smrt a za to, aby nezneuctila hrdé jméno rodu. V duchu slyšela otcův hlas, jak promlouvá k nevlastním bratrům ve velkém sále na Merricku: „Bude-li to vůle Boží, abyste zemřeli rukou nepřítelů, pak zemřete udatně. Zemřete v boji jako válečníci. Jako praví Merrickové! Zemřete v boji...”

Ta slova se jí honila hlavou hodinu za hodinou pořád dokola, ale když konečně koně zpomalili a k uším jí dolehly vzdálené, ale nezaměnitelné zvuky velkého vojenského ležení, začala se v ní místo strachu vzdmáhat zlost. Říkala si, že je příliš mladá, aby zemřela, a že to není spravedlivé! Má zemřít dokonce i mírná Brenna, a zase to bude Jennyina vina. Bude muset stanout před tváří Boží s tak obtěžkaným svědomím. A to všechno kvůli tomu krvelačnému lidožroutovi, který se potlouká po její zemi a pohltí všechno, nač narazí.

Pak koně prudce zastavili a jí se srdce rozbušilo ještě víc. Všude kolem sebe slyšela řinčet kov, jak vojáci přecházeli sem tam, a pak zaslechla hlasy zajatců, úpěnlivě škemrajících o slitování: „Smiluj se, Vlku..., smiluj se, Vlku...” Prosby přešly v řev právě ve chvíli, kdy ji kdosi hrubě strhl z koně.

„Roycei,“ zvolal její věznitel, „počkej. Něco pro tebe máme!“

Hodil si ji přes rameno, tak jak byla, s hlavou zamota-

nou v plášti a se spoutanými pažemi. Někde vedle slyšela, jak Brenna volá její jméno.

„Bud' statečná, Brenno,“ vykřikla Jenny, ale její hlas utlumil plášť. Věděla, že ji vyděšená sestra neslyšela. Náhle ji postavili na zem a postrčili kupředu. Měla zdřevěnělé nohy a ztěžka padla na kolena. *Zemři jako Merricková. Zemři udatně. Zemři v boji*, honilo se jí hlavou, když se bez úspěchu pokoušela vstát. Kdosi nad ní promluvil a Jenny okamžitě věděla, že ten hlas patří Vlkovi. Byl chraplavý a prchlivý – zněl jako z hlubin pekla. „Co to je? Něco k jídlu, doufám.“

„*Požírá maso zabitých...*“ Slyšela v duchu slova malého Toma a k vzteku, který s ní lomcoval, se přimísil Brennin křik a úpění zajatců. Vtom jí uvolnili provaz, který jí poutal paže. Jenny, rozjitřená strachem i vztekem současně, se neohrabaně postavila a máchala přitom v plášti pažemi jako rozkacené strašidlo, zamotané v rubáši. Jakmile se vyprostila, začala pěst, vši silou jí švihla po tmavém, ďábelském a nepřiliš zřetelném obrovi, který stál před ní, a zasáhla ho do brady.

Brenna omdlela.

„*Netvore!*“ zaječela Jenny. „*Barbare!*“ Rozmáchla se k dalšímu úderu, ale tentokrát jí ruku zachytil, zmáčkl pevně jako ve svěráku a přidržel vysoko nad její hlavou. „*Ďáble!*“ vrískala a snažila se vyprostit, až se jí podařilo pořádně ho kopnout do holeně. „*Satanův zplozenče! Przniteli nevinn...*“

„Co to...,“ zařval Royce Westmoreland, vztáhl paže, popadl útočnici v pase a zdvihl ji ze země. Držel ji ve vzduchu v natažených pažích, ale to byla chyba, protože ho nohou v těžké botě zasáhla do rozkroku tak silně, až se zkroutil bolestí.

„Ty mrcho jedna!“ zařval úžasem a vztekem a na chvíli ji pustil. Vzápětí ji však popadl za závoj i s vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. „*Budeš zticha?*“

Jako by ho poslouchala i příroda; zmlkly úpěnlivé výkřiky zajatců, řinčení kovu ustalo a nad obrovskou pasekou se rozhostilo strašlivé a přízračné ticho. Jenny buši-

lo srdce jako o závod a kůže na hlavě ji pálila, jak ji rval za vlasy. Pevně semkla víčka a očekávala prudkou ránu jeho mohutné pěsti, která ji jistojistě zabije.

Rána však nepřišla.

Zpola ze strachu a zpola z morbidní zvědavosti pomaloučku otvírala oči a poprvé doopravdy uviděla jeho tvář. Přízračný démon, který se nad ní tyčil, byl tak strašlivý, že div nezaječela hrůzou. Byl strašně veliký. Obrovský. Vlasy měl černé a jeho černý plášť za ním strašidelně vlál ve větru, jako by byl nadán vlastním životem. Záře ohně osvětlovala jeho snědé, jestřábí rysy, vrhala mu na obličej stíny, které z něj dělaly Satana, a odrážela se v jeho podivných očích, až mu ve vyhublé a zarostlé vousaté tváři žhnuly jako roztavené stříbro. Ramena měl mohutná, hrud' neuvěřitelně širokou a paže samý sval. Jenny stačil jediný pohled, aby jí bylo jasné, že je schopný všech špatností, které se mu přisuzují.

Zemři udatně! Hlavně zemři rychle!

Pootočila hlavu a zakousla se mu do silného zápěstí.

Viděla, jak se mu žhnoucí oči na okamžik rozšířily, pak se rozpřáhl a udeřil ji s takovou silou, až ji zabolelo v šíji a klesla na kolena. Bezděčně se schoulila do klubíčka, třásla se hrůzou každou částíčkou svého těla a s pevně zavřenýma očima čekala na smrtící ránu.

Znovu nad ní zaduněl obrův hlas, tentokrát mnohem strašlivěji. Bylo v něm tolik potlačovaného napětí, až skoro syčel němým vztekem: „Co tě to, u všech čertů, napadlo?“ obořil se na mladšího bratra. „Nemáme i bez toho dost problémů? Chlapi jsou vyčerpaní a hladoví a ty sem přivedeš dvě ženské, abys je ještě víc podráždil.“

Než se bratr zmohl na slovo, Royce se odvrátil a úsečně propustil svého společníka. Pak se pohledem vrátil k dívkám, které mu ležely u nohou. Ta omdlelá vypadala jako mrtvá a druhá, schoulená do klubíčka, se třásla, jako by ji zachvátily křeče. Z nějakého důvodu ho ta roztřesená holka popuzovala daleko víc než její nehybná družka. „Vstávej!“ osopil se na Jenny a pobídl ji špičkou

boty. „Ještě před minutou jsi byla náramně statečná, tak teď vstávej!“

Jenny pomalu zvedla hlavu, opřela se dlaněmi o zem, s námahou a nemotorně se vyškrábala na nohy a nejistě před ním zůstala stát, zatímco se Royce znovu pustil do bratra. „Čekám na odpověď, Stefane!“

„A dostaneš ji, jen co na mě přestaneš řvát. Tyhle ženské jsou...“

„Jeptišky!“ vybuchl Royce, jehož pohled právě dopadl na těžký krucifix, který visel na černé šňůrce Jenny kolem krku, a pak se posunul výš na pošpiněný závoj a čepce, sedící nakřivo. Ten objev ho na chvíli úplně zbavil řeči. „U sta hromů, tys nám sem jako nevěstky přivezl jeptišky?“

„Jeptišky!“ opakoval užasle Stefan.

„Nevěstky!“ zaskřehotala dotčeně Jenny. Tak bezbožný snad přece jen nemůže být, aby je dal vojákům jako nevěstky.

„S chutí bych tě za tvou pitomost zabil, Stefane, takže mi pomoz...“

„To tě přejde, až ti povím, co jsou zač,“ mírnil ho Stefan, když se mu podařilo odtrhnout vytřeštěný pohled od Jennyina hábitu a kříže. „Drahý bratře, zde před tebou stojí lady Jennifer, milovaná nejstarší dcera pána z Merricku,“ oznamoval nadšeně.

Royce si bratra chvíli měřil, pak uvolnil zaťaté pěsti a vrhl opovržlivý pohled na Jennyin umouněný obličej. „Buď si z tebe někdo vystřelil, Stefane, anebo místní pověst lže, protože Merrickova dcera má být neobyčejně krásná.“

„Ale ne, nikdo si ze mě nevystřelil. Je to opravdu jeho dcera, slyšel jsem to z jejích vlastních úst.“

Royce popadl Jenny palcem a ukazovákem za rozklepanou bradu, upřeně se jí zahleděl do špinavého obličejce a v záři ohně ji pozorně studoval. Pak svažtil obočí a rty mu zkrivil neveselý úsměšek. „Jak by tebe někdo mohl považovat za krásku?“ pronesl se záměrně urážlivým sarkasmem. „Ty že jsi Klenot Skotska?“

Sledoval, jak se jí v obličeji rodí vztek nad jeho slovy. Vytrhla se mu, ale její odvaha ho nedojala, naopak spíš podráždila. Všechno, co neslo jméno Merrick, ho přivádělo k zuřivosti, vařila se v něm pomstychtivost, a proto znovu uchopil tu bledou a ušmudlanou tvář a prudce ji k sobě obrátil. „Odpověz mi!“ nařídil hrozivě.

Brenna, která neměla daleko k hysterii, usoudila, že Jenny na sebe bere její, Brenninu, vinu, uchopila lem Jennyina hábitu, použila ho jako podpory a nejistě se postavila. Pak se pevně přivinula k Jennyinu pravému boku, takže tam stály jako siamská dvojčata.

„Jenny se takhle neříká!“ pravila ochraptěle, protože se bála, aby Jennyino vytrvalé mlčení nemělo za následek strašlivou odplatu ze strany toho děsivého obra, který před nimi stál. „Tak říkají mně.“

„A kdo jsi, u všech čertů, ty?“ osopil se.

„Nikdo,“ zvolala Jenny. Porušila osmé přikázání v naději, že Brennu možná pustí na svobodu, když nezjistí, že je také Merricková, a budou ji považovat za pouhou jeptišku. „Je to jen sestra Anna z belkirského opatství!“

„Je to pravda?“ otázal se Royce Brenny.

„Ano!“ vykřikla Jenny.

„Ne,“ pípla Brenna nesměle.

Royce Westmoreland zaťal pěsti a na okamžik zavřel oči. To je zlý sen, pomyslel si. Neuvěřitelný zlý sen. Měli za sebou namáhavý pochod a chybělo jim jídlo, střecha nad hlavou i trpělivost. A teď ještě tohle. Nakonec snad ze dvou vyjevených holek nedostane ani kloudnou a pravdivou odpověď. Uvědomil si, jak je po třech probdělých nocích unavený a vyčerpaný. Obrátil pohublou tvář s palčivýma očima na Brennu. „Jestli chceš mít alespoň malou naději, že se dožiješ další hodiny,“ oznámil jí, protože ji snadno identifikoval jako snáz zastrašitelnější z těch dvou, a tudíž méně schopnou spřádat lži, „odpovíš mi okamžitě a po pravdě.“ Zrakem ostrým jako meč se zavrtal do Brenniných děsem rozšířených hnědých očí a nedovolil, aby se sklopily. „Jsi Merrickova dcera, nebo nejsi?“

Brenna polkla a pokusila se odpovědět, ale z třesoucích se rtů nevyšel ani hlásek. Přemoženě se shrbila a pokorně přikývla. To Royceovi stačilo. Šlehl vražedným pohledem po čertici v kutně, pak se otočil k bratrovi a nařídil mu: „Spoutejte je a zavřete v některém stanu. Ať je hlídá Arik, aby se k nim nedostali vojáci. Chci je mít zítra ráno živé, abych je mohl vyslechnout.“

Chci je mít zítra ráno živé, abych je mohl vyslechnout... Jeho slova zněla v Jennyině usouzené mysli pořád dokola, když ležela ve stanu na zemi vedle chudinky Brenny a ruce a nohy měla spoutané koženými řemeny. Otvorem na vrcholku stanu pozorovala bezmračnou hvězdnatou oblohu a uvažovala, jaký výslech měl asi Vlk na mysli, dokud strach nepřemohla únava. Jak je asi bude mučit, aby z nich dostal odpovědi? A o jaké odpovědi mu jde? Nepochybovala, že zítřek přinese konec jejich životů.

„Jenny?“ ozvala se Brenna roztřeseně. „Myslíš, že nás zítra zabije?“

„Ale kdepak,“ zalhala Jenny konejšivě.

KAPITOLA TŘETÍ

Vlkovo ležení se začalo probouzet dávno předtím, než stačily vyblednout poslední hvězdy, ale Jenny nenaspala za celou noc ani hodinu. Třásla se zimou pod tenkým pláštěm, upírala zrak na temně modrou oblohu a střídavě odprošovala Boha za svou ukvapenost a prosila, aby ubohou Brennu uchránil před nevyhnutelnými důsledky Jennyiny zpozdilé touhy procházet se za soumraku po lese.

„Brenno,“ zašeptala, když hluk venku zesílil a bylo jasné, že tábor je už na nohou. „Jsi vzhůru?“

„Ano.“

„Až se nás Vlk bude vyptávat, nech odpovídat mě.“

„Ano,“ zazněla roztřesená odpověď.

„Nevím, co bude chtít zjistit, ale určitě je to něco, co prozradit nesmíme. Snad přijdu na to, co bude těmi otázkami sledovat, a vymyslím nějakou lež.“

Sotva nebe nepatrně zružovělo, přišli jim dva muži sejmout pouta. Dovolili jim odběhnout na chvílku do křoví na okraji veliké mýtiny, potom však Jenny znovu spoutali, kdežto Brennu odvedli. „Počkejte,“ vyhrkla Jenny, jakmile pochopila, co mají v úmyslu. „Vezměte s sebou mě, prosím vás. Sestře není dobře.“

Jeden z nich, mohutný dvoumetrový kolos, který nemohl být nikdo jiný než legendární Arik, o ni zavadil nepřátelským pohledem a obrátil se k odchodu a druhý strážce beze slova Brennu odvedl. Jenny se za ní dívala

pod zdviženou chlopní u vchodu a všímala si žádostivých pohledů, které na sestru upírali vojáci v táboře, když se spoutanýma rukama procházela jejich středem.

Brenna byla pryč asi půl hodiny, ale Jenny to připadalo jako celá věčnost. K její velké úlevě však Brenna po návratu nejevila známky přestálé tělesné krutosti.

„Jsi v pořádku?“ vyzvídala Jenny úzkostně, když strážže odešly. „Neublížil ti, že ne?“

Brenna polkla a zavrtěla hlavou, ihned však propukla v pláč. „Ne...“, vyhrkla napůl nepřičetně. „Ale hrozně se rozčilil, když-když jsem nemohla přestat p-plakat. Tak moc jsem se bála, Jenny, a on je tak veliký a tak prudký, a já jsem n-nemohla p-přestat a jeho to roz-rozběsnilo ještě víc.“

„Neplač,“ konejšila ji Jenny. „Už je po všem,“ lhala. Smutně si pomyslela, že jí lhaní jde čím dál snadněji.

Stefan odhodil chlopeň u vchodu do Royceova stanu a vešel dovnitř. „Propánajána, ta je ale krásná,“ prohodil na adresu Brenny, kterou právě odvedli. „Škoda že je jeptiška.“

„Není,“ utrl se Royce dopáleně. „Z toho breku jsem vyrozuměl, že je ‚novicka‘.“

„A to je co?“

Royce Westmoreland byl především v bojích zakalený válečník a jeho znalosti církevních záležitostí byly vpravdě mizivé. Od chlapeckých let byla celým jeho světem vojna, a proto Brennino uplakané vysvětlení přednesl ve vojenské mluvě, kde byl doma: „Jak jsem pochopil, novic je dobrovolník, který ještě neskončil výcvik a neodpřisáhl věrnost lennímu pánu.“

„A ty jí věříš?“

Royce se ušklíbl a napil se piva. „Na lhaní je moc vyděšená. Bohužel ze sebe samým strachem nevypraví ani slovo.“

Stefan přimhouřil oči, snad žárlivostí či rozladěním, že se bratr nedověděl nic cenného. „A taky je moc krásná, než abys na ni pořádně přitlačil, co?“